prism

คดีฆาตกรรมในคฤหาสน์หน้ากากมหัศจรรย์ (1)

奇面館の殺人(上)

อายาสึจิ ยูกิโตะ
เขียน
ฉวีวงศ์ อัศวเสนา
แปล

ทดลองอ่าน

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

ผมติดตามอ่านงานของคุณชิชิยะแทบทุกเรื่องเลยครับ
ถ้าพูดกันถึงเรื่องสืบสวนสอบสวนประเภทรหัสคดีแท้ ๆ
ต้องยอมรับว่าผมไม่ใช่นักอ่านที่ดีสักเท่าไร
แต่หนังสือของคุณบางเล่มออกแนวลึกลับสยองขวัญน่าติดตามมาก
– อายาสึจิ ยูกิโตะ

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

คำนำสำนักพิมพ์

คดีฆาตกรรมในคฤหาสน์หน้ากากมหัศจรรย์ คือเรื่องราวของเจ้าของคฤหาสน์หน้ากากมหัศจรรย์กับแขกรับเชิญที่ได้รับการ์ดเชิญให้มายังคฤหาสน์หลังนี้ คฤหาสน์ที่จะจัดงานขึ้นปีละหนึ่งครั้ง ซึ่งมีกฎว่าแขกทุกคนในงานต้องสวมหน้ากาก เพื่อทำกิจกรรมบางอย่างที่จะเกิดขึ้นในคฤหาสน์เป็นเวลาสองวันหนึ่งคืน

แต่แล้วก็เกิดเหตุการณ์ไม่คาดฝันบางอย่างขึ้น เหตุการณ์ที่ทำให้ทุกคนในคฤหาสน์ต้องหวาดระแวงและหวาดกลัว

หลังจาก *คดีฆาตกรรมในบ้านสิบเหลี่ยม* และ *คดีฆาตกรรมในคฤหาสน์แมวดำ* ได้รับการตอบรับจากนักอ่านเป็นอย่างดีไปแล้วนั้น ทางสำนักพิมพ์หวังเป็นอย่างยิ่งว่า *คดีฆาตกรรมในคฤหาสน์หน้ากากมหัศจรรย์* ผลงานของอายาสึจิ ยูกิโตะ เล่มนี้จะทำให้ผู้อ่านได้สนุกไปกับเรื่องราวต่าง ๆ ในเล่มอีกเช่นเดิม

prism

ตัวอย่าง

สารบัญ

บทนำ		2
บทที่ 1	พายุหิมะเดือนเมษายน	17
บทที่ 2	แขกรับเชิญหกคน	50
บทที่ 3	หน้ากากแห่งอนาคต	73
บทที่ 4	ชุมนุมหน้ากากมหัศจรรย์	84

ทดลองอ่าน

บทที่ 5 คู่แฝด 105

บทที่ 6 กับดักยามนิทรา 136

บทที่ 7 โศกนาฏกรรม 167

บทที่ 8 หน้ากากที่ถูกล็อก 193

บทที่ 9 ปัญหาอัตลักษณ์ 227

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

แต่ “ข่าวลือร้าย” อันน่าพิสมัยของนาย A Motouji

ทดลองอ่าน

บทนำ

1

กล่าวกันว่า มนุษย์ทุกคนในโลกนี้มีคนหน้าตาเหมือนกันราวกับฝาแฝดอยู่สามคนด้วยกัน จะเท็จจริงอย่างไรไม่รู้ แต่เท่าที่ผ่านมา ชิชิยะ คาโดมิ ไม่เคยรู้จักใครที่เหมือนตนขนาดนี้มาก่อนที่จะได้พบ **ชายคนนี้**

แม้ไม่ถึงกับฝาแฝด แต่ที่แน่ ๆ คือหน้าตาเหมือนกันมาก ผิวคล้ำพอ ๆ กัน และทรงผมตอนเจอก็แทบจะเป็นแบบเดียวกันด้วย ทั้งรูปร่างก็สูงชะลูดทั้งคู่ แต่เมื่อยืนเคียงกันชิชิยะดูสูงกว่านิดหนึ่ง พอได้คุยกันจึงรู้ว่าเกิดปีเดียวกัน

"ผมเกิดปีหนึ่งเก้าสี่เก้า ปีเดียวกันเลยครับ คุณชิชิยะเกิดเดือนอะไรเหรอ"

"เดือนพฤษภาคมครับ"

"งั้นก็ห่างกันสี่เดือน ผมเพิ่งครบรอบวันเกิดเมื่อเดือนที่แล้ว วันที่สามกันยาครับ"

ชิชิยะนึกได้โดยไม่รู้ตัวว่านั่นคือวันเดียวกับที่เฟรเดอริก แดนเนย์[1] ถึงแก่กรรม แต่ไม่ได้พูดออกมาดัง ๆ เพราะไม่แน่ใจว่าการพูดถึงเอลเลอรี ควีน ในบรรยากาศเช่นนี้จะถูกกาลเทศะหรือไม่ แม้ว่าคู่สนทนาของเขาจะเป็นคนในวงการเดียวกัน แต่ก็ต่างสาขากันอยู่

---

[1] Frederic Dannay (ค.ศ. 1905 - 1982) นักเขียนนิยายประเภทรหัสคดีชาวอเมริกันที่ใช้นามปากกา เอเลอลี ควีน ร่วมกับแมนเฟรด ลี

"ผมติดตามอ่านงานของคุณชิชิยะแทบทุกเรื่องเลยครับ ถ้าพูดกันถึงเรื่องสืบสวนสอบสวนประเภทรหัสคดีแท้ ๆ ต้องยอมรับว่าผมไม่ใช่นักอ่านที่ดีสักเท่าไร แต่หนังสือของคุณบางเล่มออกแนวลึกลับสยองขวัญน่าติดตามมาก"

"ขอบคุณครับ"

"แต่จะว่าไปเล่มที่ผมอ่านด้วยความสนใจมาก เรียกได้ว่าอินสุด ๆ เลยก็คือ 'ฆาตกรรมในคฤหาสน์เขาวงกต' "

"ฆาตกรรมในคฤหาสน์เขาวงกต" เป็นหนังสือเล่มแรกที่พิมพ์เผยแพร่โดยใช้ชื่อชิชิยะ คาโดมิ เป็นผู้ประพันธ์ เรียกได้ว่าเป็นผลงานเปิดตัวของเขาในฐานะนักเขียนนิยายสืบสวน เมื่อเดือนกันยายน ค.ศ. 1988 ครบสี่ปีพอดี

"สมัยก่อนผมชอบหนังสือของอาจารย์มิยางากิ เคียวทาโร มากเลยครับ พอได้อ่านเรื่องคฤหาสน์เขาวงกตของคุณเข้าก็เลยตื่นระทึกตั้งแต่ต้นจนจบ"

"อ๋อ เรื่องนั้นเป็นนิยายที่ออกจะมีอะไรพิเศษสักหน่อย"

"แต่เป็นเรื่องที่คุณจำลองเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงในคฤหาสน์มิยางากิมาเขียนเป็นนิยายสืบสวนนี่ครับ"

"ก็ประมาณนั้น"

"ผมเป็นคนไม่ถนัดเรื่องถอดรหัสปริศนา ถึงได้รู้สึกตื่นเต้นมากกับหนังสือเล่มนี้ของคุณ จบแล้วก็ยังไม่กระจ่างชัดว่าอะไรเป็นอะไร จนกระทั่งได้อ่านปัจฉิมลิขิตที่ผู้เขียนท้าทายให้ผู้อ่านเขียนคำเฉลยปริศนาส่งมานั่นแหละถึงได้เข้าใจ"

"จริงเหรอครับ"

"ผมตามพวกกลอุบายและความเป็นเหตุเป็นผลเวลาถอดรหัสคดีไม่ทัน ต้องคิดแล้วคิดอีกหลายตลบ แต่ก็ไม่ได้เกลียดการใช้ลูกเล่นแบบนั้นนะครับ"

"อ้อ"

นั่นคือการสนทนาระหว่างชิชิยะ คาโดมิ กับชายผู้นั้น --- ฮิยูงะ เคียวซูเกะ เมื่อพบกันครั้งแรกในงานปาร์ตี้ที่สำนักพิมพ์คิตันชะซึ่งเป็น

สำนักพิมพ์รายใหญ่ผู้พิมพ์และจัดจำหน่าย "คฤหาสน์เขาวงกต" ในฤดูใบไม้ร่วงปี ค.ศ. 1992 และคาวามินามิ ทากาอากิ บรรณาธิการผู้รับผิดชอบงานของชิชิยะเป็นคนเชิญมา

คาวามินามิบอกในภายหลังว่า "ตอนแรกผมตกใจมากเลยครับ นึกว่าคุณชิชิยะเปลี่ยนนามปากกาและเปิดตัวใหม่อีกครั้ง"

"ถ้าจะทำอย่างนั้น ผมต้องบอกคุณเป็นคนแรกไม่ใช่เหรอ"

"ก็ใช่ แต่รูปนักเขียนที่ลงในใบปลิวแนะนำหนังสือนั่น เหมือนคุณไม่มีผิด"

"ผมไม่เห็นใบปลิวที่คุณบอกนะ"

"ครับ แต่พออ่านเนื้อเรื่องแล้วหายสงสัยทันที เพราะสไตล์การเขียนต่างกับคุณคนละขั้วเลยละครับ"

ฮิยูงะ เคียวซูเกะ เปิดตัวเข้าสู่วงการหนังสือเป็นครั้งแรกด้วยรวมเรื่องสั้นชื่อ "จงอย่าเรียกชื่อสัตว์ร้ายตัวนั้น" ที่สำนักพิมพ์เล็ก ๆ แห่งหนึ่งจัดพิมพ์และวางแผงจำหน่ายเงียบ ๆ เมื่อต้นปีนี้เอง แต่นักอ่านกลับฮือฮาให้การต้อนรับกันอย่างอุ่นหนาฝาคั่ง เล่าลือกันไปปากต่อปากด้วยความยินดีปรีดาว่าได้พบ "นิยายแฟนตาซีสยองขวัญ" แห่งยุคที่ควรหามาอ่านกันแล้ว คาวามินามิเองพอได้อ่านก็สนใจมาก จนต้องดั้นด้นไปหานักเขียนผู้นี้ถึงบ้านที่อาซากะในจังหวัดไซตามะ

"ผมบังเอิญได้อ่านผลงานของคุณฮิยูงะมาก่อนที่จะได้ยินข่าวที่เขาเล่าลือกันจากโคนัน-คุงเสียอีก"

ชิชิยะเรียกเพื่อนหนุ่มอายุอ่อนกว่าเกินหนึ่งรอบคนนี้ว่า "โคนัน-คุง" แทน "คาวามินามิ" ซึ่งเป็นชื่อจริงมาตั้งแต่พบกันโดยบังเอิญเมื่อนานมาแล้ว จนทุกวันนี้ก็ยังเรียกเช่นนั้น

"แถบคาดหน้าปกพาดหัวว่า 'เลิฟคราฟท์[2] แห่งญี่ปุ่น' ใช่มั้ยครับ ผมเห็นที่ร้านหนังสือและเอื้อมมือไปหยิบขึ้นมาดูโดยไม่รู้ตัว"

---

[2] โฮเวิร์ด ฟิลลิปส์ เลิฟคราฟท์ (Howard Phillips Lovecraft ค.ศ. 1890 - 1937) นักประพันธ์ชาวอเมริกันผู้เขียนนิยายสยองขวัญแนววิทยาศาสตร์และแฟนตาซี

"ขอบคุณครับ ผมคิดคำนั้นขึ้นมาโดยไม่ได้มั่นใจนักว่าจะช่วยให้ขายดีหรือเปล่า"

"ผมว่าเป็นคำจูงใจให้คนเอื้อมมือไปหยิบไม่น้อยเลยนะ"

"จริงเหรอครับ"

"จากนี้คุณคิดจะยึดแนวสยองขวัญแบบนี้ต่อไปเหรอครับ"

"ครับ ผมคิดว่าถ้าจะหาเลี้ยงชีพด้วยการเขียนนิยายอย่างเดียวก็ไม่มีอะไรดีไปกว่าการเขียนแนวลึกลับสืบสวนที่คนทั่วไปนิยมอ่านกัน"

"แต่นิยายลึกลับสืบสวนมีหลายรูปแบบมากนะครับ เรื่องที่ผมเขียนก็ใช่ว่าจะขายดีเสียเมื่อไหร่"

"อะไรกันครับ 'คฤหาสน์เขาวงกต' ขายดีจะตาย"

"ยอดจำหน่ายไม่เท่าไรเลยครับ แต่ก็ต้องขอบใจหนังสือเล่มนี้เพราะพอออกวางจำหน่ายก็มีคำขอเรื่องจากผมเข้ามาไม่ขาดสายจนถึงทุกวันนี้"

"ผมอยากรู้ว่า นักเขียนจะต้องคร่ำหวอดอยู่ในวงการสักกี่ปี จึงจะรู้สึกไม่อยากได้ยินใครชมหนังสือที่เปิดตัวเป็นเล่มแรกของตน"

"ก็คงต่างจิตต่างใจแหละครับ แต่สำหรับผม 'ฆาตกรรมในคฤหาสน์เขาวงกต' เป็นผลงานเปิดตัวที่ออกจะพิเศษสักหน่อย"

"เพราะเอาคดีที่คุณเกี่ยวข้องด้วยจริง ๆ มาเป็นพล็อตเรื่องอย่างนั้นหรือครับ"

"ก็ตามที่เขียนไว้ในปัจฉิมลิขิตนั่นแหละครับ"

ว่าแล้วชิชิยะก็ยักไหล่นิดหนึ่ง

"ไม่มีอะไรมากไปกว่านั้น"

คดีฆาตกรรมในคฤหาสน์เขาวงกตเกิดขึ้นจริงเมื่อเดือนเมษายน ค.ศ. 1987 และชิชิยะก็ไม่มีอารมณ์ที่จะพูดอะไร ๆ ให้มากความเกี่ยวกับคดีที่เกิดขึ้นเมื่อห้าปีครึ่งก่อนหน้านี้ และนิยายที่อ้างอิงจากเหตุการณ์นั้น

"อย่างนั้นเหรอครับ"

ฮิยูงะยักไหล่ตามคู่สนทนา

"ยินดีที่ได้พบกันวันนี้ ขอฝากเนื้อฝากตัวด้วยนะครับ และหวังว่าจะมีโอกาสได้พบกันอีก"

2

ชิชิยะ คาโดมิ ได้รับโทรศัพท์จากฮิยูงะ เคียวซูเกะ อย่างไม่คาดฝัน เมื่อปลายเดือนมีนาคม ค.ศ. 1993 ซึ่งเป็นปีถัดมาจากที่ได้พบกันในงานปาร์ตี้ บอกว่าอยากพบเพื่อขอคำปรึกษา

"อันที่จริงผมควรเป็นฝ่ายไปหาคุณ แต่มีเหตุจำเป็นที่ทำให้ไปไหนมาไหนไม่ได้น่ะครับ"

เสียงนั้นฟังแล้วรู้สึกเหมือนฮิยูงะกำลังใจห่อเหี่ยวอย่างไรชอบกล

"ขอโทษครับที่โทร.มารบกวนนักเขียนรุ่นพี่ทั้งที่เพิ่งพบกันเพียงครั้งเดียว แต่ผมอยากพบอาจารย์จริง ๆ กรุณามาที่นี่ได้มั้ยครับ ถ้าเป็นไปได้ขอให้เป็นพรุ่งนี้เลย"

เรื่องอะไรกันนะ

ชิชิยะขมวดคิ้วนิ่งคิด และลองแนะนำว่าถ้าเป็นเรื่องด่วนก็พูดกันเดี๋ยวนี้เลย แต่อีกฝ่ายบอกว่าเป็นเรื่องยากที่จะอธิบายทางโทรศัพท์ นักเขียนหนุ่มใหญ่พอจะจับสุ้มเสียงได้ว่าคนพูดกำลังจนปัญญากับปัญหาอะไรสักอย่างที่รัดรึงอยู่

ด้วยเหตุนี้ วันรุ่งขึ้นชิชิยะจึงออกจากบ้านไปอาซากะเพื่อพบกับฮิยูงะตามนัด เขาเดินทางตามแผนที่ที่อีกฝ่ายเขียนและแฟกซ์มาให้ ไปจนถึงที่หมายราวบ่ายสามโมงกว่าซึ่งอยู่ห่างจากสถานีรถไฟสายโทบุโทโจในระยะทางที่เดินถึงได้ราวยี่สิบนาที

บ้านของนายฮิยูงะเป็นเรือนไม้สองชั้นขนาดกะทัดรัดที่น่าจะสร้าง

มานานหลายสิบปีแล้ว ที่ประตูไม่มีป้ายชื่อ *ฮิยูงะ เคียวซูเกะ* ติดไว้ ชิชิยะจึงต้องเช็กตำบลที่อยู่หลายครั้งจนแน่ใจแล้วจึงกดกริ่งเรียก

"ขอโทษครับที่ต้องรบกวนให้อาจารย์มาถึงที่นี่"

ฮิยูงะเปิดประตูบ้านออกมาต้อนรับทั้งที่ยังอยู่ในชุดนอนและมีเสื้อสเวตเตอร์คลุมทับแม้จะบ่ายสามโมงแล้วก็ตาม ผมยาวเป็นกระเซิง หนวดเครารุงรังเพราะคงไม่ได้โกนมานาน ต่างจากคนที่พบกันในงานปาร์ตี้เมื่อปีก่อนอย่างกับคนละคน แม้หน้าจะเหมือนกันก็จริง แต่ถ้ามีบุคคลที่สามมาเห็นชายสองคนในตอนนี้ คงมีน้อยคนมากที่จะบอกว่า *เหมือนกันราวกับแกะ*

"เชิญครับ แต่ต้องขอโทษที่บ้านผมสกปรกรกรุงรังไม่เหมาะกับการรับแขกเลยจริง ๆ"

"งั้นออกไปที่ร้านกาแฟแถวนี้มั้ย"

"อย่าเลยครับ คือผม...ไม่อยากคุยเรื่องนี้ข้างนอก"

ฮิยูงะสั่นศีรษะช้า ๆ อย่างคนไม่มีเรี่ยวแรง มือซ้ายกุมอยู่ที่หูข้างซ้ายไม่ปล่อยตั้งแต่พบหน้ากัน ชิชิยะออกจะเชื่อสายตาตัวเองว่าหน้าของฮิยูงะซีดเซียวดูไม่ดีเอามาก ๆ เมื่อเทียบกับตอนพบกันครั้งก่อน

"คุณฮิยูงะไม่สบายเหรอครับ"

"อาจารย์ดูออกเหรอครับ"

"ก็ คือรู้สึกอย่างนั้นน่ะ ไม่รู้เหมือนกัน"

"เชิญข้างในครับอาจารย์ ต้องขอโทษอีกครั้ง เพราะบ้านชายโสดวัยกลางคน ไม่มีอะไรรับแขกตามประเพณี"

คำออกตัวของเจ้าของบ้านทำให้ชิชิยะนึกถึงตนเองซึ่งใช้ชีวิตชายโสดวัยกลางคนมาตลอดเหมือนกัน นับตั้งแต่เข้ามาเปิดตัวหนังสือเล่มแรกที่โตเกียว และระหว่างถอดรองเท้าเพื่อเข้าบ้านตามคำเชิญ ก็คิดถึงห้องของตนที่เกลื่อนกลาดไปด้วยข้าวของที่วางทิ้งตามใจไม่เลือกที่จนแทบไม่มีทางเดิน

แต่พอก้าวเข้าไปในห้องนั่งเล่นชิชิยะก็ต้องตะลึงไปอึดใจหนึ่ง เพราะทุกอย่างอยู่เป็นที่เป็นทางเรียบร้อย ห่างไกลจากคำว่าสกปรกรกรุงรังอย่างสิ้นเชิง ชุดโซฟาที่น่าจะผ่านการใช้งานมาหลายฤดูกาลเต็มทีครองพื้นที่

ส่วนใหญ่ของห้องซึ่งไม่กว้างนัก

ฮิยูงะเดินไปทิ้งตัวจมลงบนโซฟาตัวหนึ่งด้วยท่าทางอ่อนระโหย และเชิญให้ชิชิยะนั่งบนโซฟาตรงข้ามกันโดยที่มือยังกุมหูซ้ายอยู่ตลอดเวลา

"หลายวันมานี้หูซ้ายของผมมีอาการแปลก ๆ เลยไปโรงพยาบาล หมอตรวจแล้วบอกว่าเป็นอาการของโรคหูตึงเฉียบพลัน"

"หูตึงเฉียบพลัน หมายถึงฟังอะไรไม่ค่อยได้ยินอย่างนั้นเหรอครับ"

"ครับ หูขวาปกติดีอยู่ แต่หูซ้ายเป็นแบบนั้น และบางครั้งก็เวียนหัวหน้ามืด ทำให้ไม่กล้าออกไปข้างนอก"

"อ้อ เพราะหู..."

ชิชิยะเพิ่งเข้าใจเหตุผลที่ฮิยูงะบอกว่าอธิบายยากทางโทรศัพท์

"พรุ่งนี้ผมต้องเข้าโรงพยาบาล หมอบอกว่าต้องอยู่นิ่ง ๆ และกินยาอย่างต่อเนื่อง ไม่เช่นนั้นในกรณีที่ร้ายแรงที่สุดอาจหูหนวกไปเลย"

"ถ้าเป็นอย่างนั้นต้องแย่แน่ แล้ว..."

ใช่ แล้วเรื่องนี้เกี่ยวข้องกันยังไงกับเรื่องที่เรียกตนมาพบ

ชิชิยะขยับตัวเปลี่ยนท่านั่ง ส่วนฮิยูงะเอื้อมมือไปหยิบบุหรี่จากกล่องยับยู่ยี่บนโต๊ะขึ้นมาจุดสูบพ่นควันอย่างไม่สนใจกับรสชาติเท่าไรนัก

"ผมรู้สึกตัวดีว่าเสียมารยาทมากที่รบกวนอาจารย์ผู้อาวุโสของวงการอย่างกะทันหันเช่นนี้"

ฮิยูงะเกริ่นก่อนเข้าเรื่อง

"คือผมมีเรื่องสำคัญที่อยากขอคำปรึกษาจากอาจารย์ครับ"

"อะไรเหรอ"

"วันเสาร์อาทิตย์อาจารย์มีนัดกับใครหรือเปล่าครับ ผมหมายถึงวันที่สามกับวันที่สี่เมษานี้"

"สามเมษาเหรอ"

นั่นมันวันครบรอบการถึงแก่กรรมของแมนเฟรด เบนนิงตัน ลี[1]

---

[1] Manfred Bennington Lee (ค.ศ. 1905 - 1971) นักเขียนนิยายประเภทรหัสคดีชาวอเมริกันที่ใช้นามปากกา เอลเลอรี ควีน ร่วมกับเฟรเดอริก แดนเนย์

ไม่ใช่หรือ นักเขียนหนุ่มใหญ่คิดขึ้นมาแวบหนึ่งทันทีที่ได้ยิน แต่ไม่ได้พูดออกไป

"อีกสามวันเองนี่"

ชิชิยะมีเรื่องสั้นที่ต้องเขียนให้เสร็จทันเส้นตายกลางเดือนเมษาก็จริง แต่ก็คิดง่าย ๆ ว่าแค่สองวันเท่านั้นน่าจะปลีกตัวไปได้ เพราะไม่มีนัดอะไรกับใครเป็นพิเศษ

"สองวันนั่นมีอะไรเหรอครับ"

"คือ..."

ฮิยูงะชี้แจงโดยที่ไม่ละมือจากหูซ้ายต่อไปว่า

"คือวันนั้น ผมได้รับเชิญให้เข้าร่วมงานชุมนุมที่สถานที่แห่งหนึ่งในโตเกียว และได้ตอบรับคำเชิญไปแล้ว แต่เกิดป่วยกะทันหันอย่างที่เห็น..."

"อ้อ..."

พอฟังมาถึงตรงนี้ชิชิยะก็ชักจะเดาเรื่องได้เลา ๆ แล้ว แต่ก็ไม่พูดว่ากระไร

"อาจารย์กรุณาไปแทนผมได้มั้ยครับ"

ฮิยูงะโพล่งขึ้นโดยไม่อ้อมค้อม

"ช่วยไปงานชุมนุมที่นั่นแทนผมได้มั้ย"

"ให้ผมไปเป็นตัวแทนอย่างนั้นเหรอครับ"

"ไม่ใช่ตัวแทนครับ แต่หมายความว่า คือ...อาจารย์ชิชิยะกับผมหน้าตาท่าทางคล้ายกันและมีอะไร ๆ เหมือนกันมากใช่มั้ย ผมเลยคิดว่า..."

"อ้อ..."

ชิชิยะครางออกมาเบา ๆ

"จะให้ **ผมแสดงตัวเป็นคุณฮิยูงะ** ว่างั้นเถอะ"

"ใช่ครับ อาจารย์เข้าใจถูกแล้ว"

ฮิยูงะขยี้ก้นบุหรี่ลงบนที่เขี่ยก่อนเอื้อมมือไปหยิบซองจดหมายที่วางอยู่บนโต๊ะเตี้ยข้างตัวมาส่งให้พร้อมกับบอกว่า "บัตรเชิญเข้าร่วมงานชุมนุมครับ ผมได้รับเมื่อราวกลางเดือนกุมภาเห็นจะได้"

ชิชิยะรับมาตรวจดูจ่าหน้าซองซึ่งเขียนด้วยลายมือที่บ่งบอกถึงการใช้

พู่กันอย่างชำนาญและพลิกดูด้านหลัง

ชื่อและตำบลที่อยู่ตรงกับผู้อาศัยและตำแหน่งที่ตั้งของบ้านหลังนี้ ส่วนด้านหลังระบุชื่อผู้ส่งและตำบลที่อยู่เอาไว้

“ครับ ก็อย่างที่อาจารย์เห็น คนเชิญคือคาเงยามะ อิตสึชิ อยู่ที่ฮากูซัง เขตบุงเกียว แต่งานชุมนุมที่ว่านั่นจัดที่อื่นครับ”

“คาเงยามะ อิตสึชิ...อืม”

นักเขียนหนุ่มใหญ่แปลกใจนิด ๆ

“น่าสนใจมั้ยล่ะครับ”

ฮิยูงะยิ้มนิด ๆ

“จุดประสงค์ของการจัดงานและรายละเอียดอื่น ๆ อยู่ในบัตรเชิญครับ งานนี้เริ่มจัดขึ้นเมื่อราวสองปีที่แล้ว แต่ก็ไม่ได้มีการกำหนดเวลาจัดเป็นประจำ ครั้งนี้ดูเหมือนจะเป็นครั้งที่สาม และเป็นครั้งแรกที่ผมได้รับเชิญให้เข้าร่วมครับ”

ทดลองอ่าน

3

"จุดประสงค์พื้นฐานของงานนี้คือการเชิญคนที่มีคุณสมบัติตรงตามเงื่อนไขไปใช้ชีวิตอยู่ร่วมกันหนึ่งคืนสองวันเท่านั้นเอง แต่ผู้เข้าร่วมแต่ละคนจะได้รับเงินสมนาคุณถึงสองล้านเยน"

นักเขียนหนุ่มใหญ่ขมวดคิ้วเมื่อได้ฟังคำอธิบาย

"พักอยู่สองวันได้สองล้านเยนเหรอครับ"

"ผู้จัดใจป้ำมากใช่มั้ย"

"จริง"

"แต่ก็น่าสงสัยว่าอาจเป็นงานที่พวกสิบแปดมงกุฎจัดขึ้นมาต้มตุ๋นผู้คนใช่มั้ยครับ"

"หรือไม่ก็เป็นงานสัมมนาโปรโมตตัวเองของคนเพี้ยน ๆ สักคน"

"ครับ"

ฮิยูงะผงกศีรษะ ทำหน้าเคร่งเมื่อเล่าต่อไปว่า

"ขนาดผมที่ว่าหัวอ่อนแล้วยังทำใจให้เชื่อไม่ได้เลยครับ พอได้รับบัตรเชิญผมก็โทร.ไปที่หมายเลขติดต่อทันทีเป็นอย่างแรกเพื่อสืบหาข้อเท็จจริงให้หายข้องใจ คนรับสายไม่ใช่ผู้จัดงาน แต่เป็นผู้ชายที่น่าจะเป็นเลขาฯ หรือไม่ก็ผู้ช่วย"

--- ทุกท่านที่อยู่ ๆ ก็ได้รับบัตรเชิญที่มีเนื้อหาเช่นนี้ย่อมประหลาดใจกันเป็นธรรมดา แต่ไม่ต้องกังวลอะไรเลยครับ

จากคำบอกเล่าของฮิยูงะ ชายผู้นั้นตอบคำถามด้วยน้ำเสียงที่สงบ

ทดลองอ่าน

ราบเรียบน่าเชื่อถือ

--- งานชุมนุมนี้จัดขึ้นตามความประสงค์ของท่านประธานคาเงยามะ เราจัดเป็นงานปาร์ตี้เล็ก ๆ ที่เชิญแขกไม่กี่คนและไม่ได้กำหนดกฎเกณฑ์การแต่งกายด้วย จึงขอให้ทุกท่านมาร่วมสนุกอย่างเป็นกันเอง ท่ามกลางบรรยากาศที่ผ่อนคลายภายในห้องสังสรรค์ของคฤหาสน์ที่ใช้เป็นสถานที่จัดงาน

"เห็นอย่างนี้ แต่ผมก็เป็นพวกจมูกไวกับเรื่องที่ไม่ชอบมาพากลคนหนึ่ง"

ฮิยูงะยังคงหน้าเคร่งอยู่เช่นเดิม

"ถึงจะเป็นคำเชิญที่ดูประหลาดพิสดารมากก็จริง แต่ผมว่าไม่จำเป็นต้องมานั่งระแวงสงสัยให้เสียเวลา เพราะดูจากจำนวนเงินค่าตอบแทนแล้วมันน่าเสี่ยงโชคดูไม่น้อย"

"อืม แต่คุณฮิยูงะครับ"

ชิชิยะขัดขึ้น แต่อีกฝ่ายไม่สนใจฟัง

"และอีกอย่าง ผมบังเอิญรู้อะไร ๆ เกี่ยวกับคนเชิญที่เขาเรียกกันว่าท่านประธานคนนี้ด้วย"

ฮิยูงะสาธยายต่อ

"ท่านประธานคนนี้เป็นทายาทสืบสกุลมหาเศรษฐี ได้รับบริษัทพร้อมทั้งทรัพย์สินมหาศาลเป็นมรดก และสืบทอดตำแหน่งประธานจากบิดาของเขาทั้งที่ยังหนุ่มอยู่มาก ซึ่งก็คงใช้ชีวิตอยู่อย่างสุขสบายและอิสรเสรี จึงไม่ใช่เรื่องแปลกที่อยู่ ๆ จะลุกขึ้นมาเชิญแขกและแจกเงินคนละล้านสองล้าน"

ถึงอย่างนั้นก็เถอะ แต่เรื่องดี ๆ แบบนี้มีอยู่จริงหรือ

ชิชิยะยังแคลงใจไม่หาย ฮิยูงะมองมาด้วยสายตาที่แสดงให้เห็นว่ารู้ทัน

"เราเข้าเรื่องกันดีกว่าครับ ผมได้รับบัตรเชิญแต่เกิดไม่สบายขึ้นมาอย่างกะทันหัน วันที่สามเมษาอาจไปงานชุมนุมไม่ได้ ซึ่งแน่นอนว่าต้องชวดเงินถึงสองล้านเยน จึงนึกขึ้นมาได้ว่าน่าจะขอความกรุณาจากอาจารย์"

"ให้เข้าร่วมงานชุมนุมโดยแสดงตัวว่าเป็นฮิยูงะ เคียวซูเกะ และรับเงินสมนาคุณสองล้าน อย่างนั้นน่ะเหรอ"

ทดลองอ่าน

"พูดกันตรง ๆ ก็อย่างที่อาจารย์เข้าใจนั่นแหละครับ เสร็จแล้วเราก็แบ่งเงินกันคนละครึ่ง อาจารย์จะว่ายังไงครับ อาจารย์อาจคิดว่าผมเห็นแก่เงิน แต่เห็นใจเถิดครับ ผมเพิ่งจะเริ่มเขียนนิยาย แต่รายได้ยังน้อยไม่พอกิน เงินเก็บก็ไม่มี เพราะก่อนหน้านี้ใช้นามแฝงอื่นเขียนบทความลงตามหนังสือต่าง ๆ มานาน แค่พอกินพอมีเงินเช่าบ้านเก่าราคาถูกอย่างที่เห็น...เงินล้านเยนจึงเป็นจำนวนมหาศาลสำหรับผมที่ตั้งใจจะเอาดีทางเขียนนิยายต่อจากนี้ไปครับ"

ชิชิยะเข้าใจความรู้สึกของผู้พูดและไม่ได้คิดสักนิดว่าฮิยูงะเป็นคนเห็นแก่เงิน แต่ถ้าเหตุผลมีเพียงเท่านี้ เขาก็คงก้มศีรษะปฏิเสธว่าเสียใจที่ไม่อาจทำตามคำขอร้องนั้นได้

งานชุมนุมที่ว่านั้นฟังแล้วก็ดูแปลกดี แต่ก็ไม่ถึงกับกระตุ้นให้เกิดความอยากรู้อยากเห็นจนถึงกับอยากเข้าไปมีส่วนร่วมด้วย และยิ่งมีการรับเงินถึงสองล้านเยนแบบนี้ ดีไม่ดีอาจทำให้ถลำลึกเข้าไปพัวพันกับคดีต้มตุ๋นก็ได้

แต่ทว่า...

ระหว่างที่ฟังคำสาธยายของฮิยูงะต่อไป แนวคิดของชิชิยะก็เริ่มเปลี่ยนไปตามลำดับ

"บ้านพักผ่อนของตระกูลคาเงยามะสถานที่จัดงานชุมนุมครั้งนี้ แม้จะอยู่ในเขตโตเกียวแต่ก็ตั้งอยู่ในบริเวณที่ห่างไกลจากชุมชนและเข้าออกลำบากอย่างไม่น่าเชื่อ ผู้จัดงานแนบแผ่นพับที่มีภาพถ่ายสองสามใบของบ้านหลังนั้นมากับบัตรเชิญด้วย พอดูภาพถ่ายประกอบกับตำบลที่อยู่ผมก็สะดุดใจ เพราะจำได้ราง ๆ ว่าเคยเห็นที่ไหนมาก่อน แล้วก็นึกออกทันทีเลยครับ"

"อะไรนะ"

ชิชิยะอุทานพร้อมกับเปิดซองบัตรเชิญออกดู

"เมื่อกี้ ผมบอกอาจารย์ใช่มั้ยครับว่าผมพอจะรู้อะไร ๆ เกี่ยวกับนายคาเงยามะผู้จัดงานคนนี้ จริง ๆ แล้วก่อนหน้านี้ผมเคยไปที่บ้านพักผ่อนหลังนั้นครั้งหนึ่งโดยไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับงานชุมนุม คิดว่าน่าจะราวสิบปี

มาแล้ว ผมไปกับทีมงานเพื่อเก็บข้อมูลมาเขียนบทความ และที่แน่ ๆ คือได้พบกับนายคาเงยามะ อิตสึชิ ด้วย”

ชิชิยะดึงสิ่งที่อยู่ในซองออกมาดูก็พบบัตรเชิญและแผ่นพับแนะนำสถานที่จัดงาน ทันทีที่เปิดออกดูและเห็นภาพถ่ายที่พิมพ์อยู่ในแผ่นพับหนุ่มใหญ่ก็ชะงักและกระซิบกับตัวเองอยู่ในใจว่า *ไม่ใช่น่า เป็นไปไม่ได้หรอก*

“คฤหาสน์หลังนั้นโอ่อ่าเกินกว่าจะไปตั้งอยู่บนพื้นที่รกร้างห่างไกลเช่นนั้น ภายในตกแต่งด้วยหน้ากากแปลก ๆ เต็มไปหมดราวกับกรุสะสม นัยว่าเป็นรสนิยมของเจ้าของบ้าน ส่วนตัวคฤหาสน์เองก็ดูแปลกตา ดูเหมือนจะเรียกกันว่าคฤหาสน์หน้ากาก หรือคฤหาสน์หน้ากากมหัศจรรย์ อะไรทำนองนี้แหละครับ”

“เป็นไปได้ยังไง”

ชิชิยะหลุดปากออกมา พร้อมกับชะโงกหน้าเข้าไปใกล้ฮิยูงะ

“ไม่น่าเป็นไปได้”

“น่าสนใจใช่มั้ยครับอาจารย์”

ฮิยูงะพยักหน้าอย่างภูมิใจที่จูงใจผู้ฟังได้สำเร็จ หยิบบุหรี่มวนใหม่ขึ้นมาคาบไว้ที่มุมปาก

“ข้อมูลที่ผมได้มาในตอนนั้นก็คือ ตอนที่คาเงยามะ โทอิจิ พ่อของท่านประธานอิตสึชิสร้างคฤหาสน์หลังนี้ เขาได้ขอให้สถาปนิกชื่อนากามูระ เซอิจิ เป็นคนออกแบบ อาจารย์คิดไหมครับว่ามันเป็นเรื่องบังเอิญอย่างน่าประหลาด”

ทดลองอ่าน